

Crònica de la setmana literària

Maneres de ser escriptor

SUPERGLÚ

Lucia Ramis
Barcelona

Mentre llegiu això, a Mallorca se celebren les Converses Literàries de Formentor, que enguany compten amb gegants com Mircea Cartarescu o Emmanuel Carrère. Durant tres dies els participants gaudeixen del luxós hotel Barceló -on als anys cinquanta els meus avis belgues van anar de viatge de nuvis, com Grace Kelly i Rainiero-, i d'una cala gairebé secreta que convida a un darrer capficó per acomiadar-se de l'estiu. Així, esclar, si a més d'escriptors no són també periodistes. En aquest cas -seria el de Laura Fernández- no tan sols intervenen a la seva taula rodona, sinó que cobreixen les altres premses per enviar-ne els articles.

Un dels presents és Lorenzo Silva, que dilluns preguntava a Miguel Àngel Hernández si el fet de publicar llibres li donava un plus com a professor universitari. "Al contrari, pot ser un inconvenient", contestava ell. I Diego Sánchez Aguilar, autor i professor de secundària, li donava la raó, atès que no pots deixar les classes per dedicar-te a la promoció. Silva se'n feia creus: ell és advocat, i sempre l'han felicitat i li han facilitat les coses, perquè per al sector representa un orgull tenir un escriptor d'èxit. "La docència hauria de ser igual; mira el prestigi de les carreres de creació literària als Estats Units", deia. Va ser durant la Primera Setmana Internacional de les Lletres de la Regió de Múrcia ExLibris. Feia xafogor. I al pati de Las Claras el públic podia escoltar

LIBERT TELLO

autors com Ray Loriga, Nativel Preciado, Javier Cercas o Cristina López Barrio.

Entre ells hi havia el xilè Alejandro Zambra. Va celebrar el seu quaranta-tresè aniversari a la llibreria Colette Letras y Tragos, que Raquel Carrasco va inaugurar el novembre passat, romàntica, després d'haver deixat un lloc de responsabilitat en una multinacional. A la festa improvisada no hi va faltar el pastís,

implica que, quan et presenten un altre escriptor, de vegades t'ignora. Si fas crítica literària, pot ser comprensible. Julià Guillamon es troba en aquell espai espinós des d'on analitza l'obra aliena i a més en té una de pròpia. Es mou per promocionar *El barri de la Plata*, en un sentit literal i literari. Ha recorregut el Poblenou diverses vegades, a través dels escenaris que surten al seu llibre, acompanyat de lectors que després omplen la Nollegiu perquè els en signi un exemplar.

I dijous, a petició popular, el presentat al mític Roure, el seu bar de tota la vida, a Gràcia. Algú li dugué figures i pomes. L'Avenç acaba de publicar també la versió en castellà, i a la portada surt la muleta del pare de l'autor, apassionat taurí, que li va ensenyar a fer algunes passades (a Arbúcies torejava pollastres). Els pares de Guillamon es van conèixer al Café Monumental (ara és un Consum). Ella era filla de Vila-rodona, ell, un baliga-balaga de Toga. Els avis materns vivien al carrer Neptú, i ja venien en aquest bar a cercar cervesa de barril amb una gerra.

'Ole!

El periodista Ramon Besa és tornejat per l'escriptor Julià Guillamon a la plaça de Sant Miquel de Gràcia, davant del bar El Roure

No és tan fàcil

L'escriptora Desirée Bela-Lobedde va presentar *Ser mujer negra en España* acompanyada de l'editor Gonzalo Eltesch a la llibreria Tomiris

Escalfi humà

Alejandro Zambra va celebrar els 43 anys amb Raquel Carrasco, Leonardo Cano i Miguel Àngel Hernández a la llibreria Colette de Múrcia

IBLNE PEREZ

que era l'únic lloc on encara et servien aigua de l'aixeta". A prop hi havia l'Specchio Mágico, en què Laporta i Rijkaard es reuniren per darrer cop i els veïns diuen que ara pots veure Ter Stegen pel carrer en patinet. Després s'animen a explicar més coses, abans d'un concert d'Arrels de Gràcia.

No només els escriptors publiquen llibres. L'activista Desirée Bela-Lobedde explica com és *Ser mujer negra en España*, en una memòria de memòries publicades per Plan B que et deixen pensant fins a quin punt som racistes sense adonar-nos-en. Des del fet que et preguntin d'on ets pel color de la pell o et demanin els papers, fins al fet que el rei Baltasar estigui pintat, o que hi hagi gent que es disfressi d'africà per Carmestoltes i pensa que, si no té intenció d'ofendre, no ofèn; passant per la tortura d'allisar-se els cabells perquè respon al cànon (tema que també tracta Chimamanda Ngozi Adichie). D'això en va parlar l'autora en una Tomiris plena sobretot de noies joves, acompanyada de l'editor Gonzalo Eltesch. Hi ha mil maneres d'escriure un llibre, per mil motius. I també n'hi ha de celebrar-ho. ■

que va comprar Antonio Ubero, ni tampoc un grup d'amics que van desafiar la cançó típica mentre Hernández gravava un vídeo tort amb el mòbil. Havíem encunyat l'expressió "fer-se un Azorín" i intentàvem donar-li un significat no gaire escatològic. També hi havia Leonardo Cano, llicenciat en Dret, i vam parlar sobre què és ser escriptor depenent del lloc de residència, la professió i l'època.

Silva pertany a una generació que venia exemplars a sis dígitos. Al matí l'havia vist revisant al seu portàtil les segones proves del seu pròxim llibre i preguntant-se per què el programa InDesign no fa bé les par-

Lorenzo Silva considera que hauria de ser un plus que un docent també sigui escriptor

ticions (sobretot en les paraules que comencen per des-). Zambra també dedica cada minut lliure que té a les correccions, exhaustiu. Anagrama ha recuperat i ha ampliat el seu *No leer*, i ell pensava escriure un *No saludar*, o fins i tot un *Amigos y enemigos*, perquè ser escriptor

Un homenatge a les famílies de teatre i circ que, en aquest món que va tan ràpid, cada vegada costen més de trobar.

TRAVY

dramàtúrgia **PAU MATAS NOGUÉ** | ORIOL PLA SOLINA
direcció **ORIOL PLA SOLINA**

© Sabadell | Dimmi | 3 | Canal | LA VANGUARDIA | VENDA D'ENTRADA A www.teatrellibre.com